

Pohled do nebes

Texty na tento týden

Iz 6,6–8; Gn 3,21–24; Ez 1,4–14; Zj 4,1–11; Nu 2,3–25; Iz 14,12–14

Základní verš

„Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka: ‚Koho pošlu a kdo nám půjde?‘ I řekl jsem: ‚Hle, zde jsem, pošli mne!‘“ (Iz 6,8)

Boží právo vládnout vesmíru vychází z toho, že je Stvořitelem všech věcí (Zj 4,11), a také z jeho charakteru. Právě při poznávání Boží spravedlnosti začínáme chápat, že hříšné lidské bytosti nedosahují Boží slávy (Ř 3,23) a co je toho příčinou.

Tento týden se budeme hlouběji věnovat vidění o trůnním sále. Budeme uvažovat o tom, jaký vztah mají lidé ke svatému Bohu a jak nás Kristova oběť obnovuje a přibližuje k trůnu. Bůh nás plánuje obnovit nejen jako jednotlivce, ale také jako celé lidstvo. Touží, abychom ostatnímu stvoření opět zjevovali jeho slávu. Při studiu Písma můžeme najít důležité stopy, které nám pomohou pochopit povolání, jež nám Bůh svěřil. Ano, nám, lidem, kteří sice byli mrtví ve svých hříších, ale díky Boží milosti jsme dostali odpuštění a vykoupení.

Lidská vzpoura bude definitivně a navždy ukončena. A nejen to. Boží charakter, jeho láska, sebezapření a sebeobětování, budou zářit ještě jasněji než v jeho původním plánu pro lidstvo. Bůh nikdy nezamýšlel, aby lidstvo padlo do vzpoury a hříchu. Díky kříži se však mohl Boží charakter plný lásky projevit vskutku pozoruhodným způsobem.

Osnova lekce

Sedmá lekce našeho studia nám připomene důležité prorocké poselství vyjádřené obrazem Božího trůnu v nebesích. V pozadí jeho významného místa v knize Zjevení stojí řada starozákonních textů, které pomocí různých obrazů pomáhají čtenářům pochopit Boží svatost, naši hříšnost, vzpouru, ale i naději a řešení pro hříšníky.

- ▶ Iz 6,6–8: Boží trůn, naše hříšnost a potřeba očištění (neděle)
- ▶ Gn 3,21–24: Cherubové jako symbol Boží blízkosti a naděje (pondělí)
- ▶ Ez 1,4–14: Cherubové u trůnu jako připomínka Boží svatosti (úterý)
- ▶ Ez 1; Zj 21,12.13: Všechny bytosti přitahovány k Božím trůnu (středa)
- ▶ Ez 28,11–17; Iz 14,12–14: Cherubův pád a vítězství Beránka (čtvrtek)

„ZDE JSEM, POŠLI MNE!“

“Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů. V ruce měl žhavý uhlík, který vzal kleštěmi z oltáře, dotkl se mých úst a řekl: „Hle, toto se dotklo tvých rtů, tvá vina je odňata a tvůj hřích je usmířen.“⁶ Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka: „Koho pošlu a kdo nám půjde?“ I řekl jsem: „Hle, zde jsem, pošli mne!“ (Iz 6,6–8)

Osobní studium

Před lety se v jednom sboru rozhodli zrekonstruovat zastaralý suterén s cílem vytvořit nový společenský sál. Jedna z prvních věcí, které udělali, byla instalace nových světel. Byli totiž přesvědčeni, že díky nim bude prostor vypadat krásněji. Po jejich zprovoznění však prostor vypadal mnohem hůř, protože jasné světlo odhalilo a ukázalo všechny nedostatky, které zůstávaly v šeru skryté.

Izajáš si v ohromujícím vidění Božího trůnu bolestně uvědomil své nedostatky. Naříkal: „Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů“ (Iz 6,5). Kdybychom se – byť jen ve vidění – ocitli v Hospodinově přítomnosti, byli bychom rovněž otřeseni a zahanbeni. Světlo Boží slávy je dostatečně jasné, aby odstranilo všechny naše výmluvy. V Boží přítomnosti by se pocit naší ztracenosti projevil naplno. Izajáše však čekalo životní překvapení.

Izajáš věděl, co hřích znamená – že jsme ztraceni. „Mzdou hřichu je smrt“ (Ř 6,23). Ale místo toho, aby nás Bůh lásky nechal napospas následkům hřichu, přitahuje nás blíže k sobě. Co se stalo, když se Izajáš ocitl před Bohem (Iz 6,6–8)?

Seraf vzal uhlík z oltáře, dotkl se jím Izajášových úst a ten byl očištěn od svých hříchů. Šlo pravděpodobně o kadidlový oltář, kde se konaly přímluvy Božího lidu a také přímluvy za něj (viz Zj 8,3.4). Izajášovy hříchy byly odpuštěny a nyní mohl stát v Boží přítomnosti. To však nebylo všechno. Prorok dostal pověření zastupovat Boha ve světě.

Je zajímavé, že slovo „seraf“ znamená „hořící“. Všimněme si Ježíšova popisu služby Jana Křtitele: „Jan byl svíce hořící a zářící, a vy jste se chtěli na chvíli radovat v jeho světle“ (J 5,35). Přestože samotný Jan byl hříšníkem, který potřeboval milost a spasení, jeho služba ukazovala na toho jediného, který mohl lidstvu přinést milost a spasení.

Ježíš přišel jako dokonalý obraz Otcovy slávy. A Bůh poslal proroka, hříšníka, který plnil podobnou roli jako nebeský seraf.

Aplikace

Teprve když Izajáš pochopil, že jeho hřích je očištěn, řekl: „Zde jsem, pošli mne!“ Může být naše reakce podobná, když si uvědomíme, že jsme byli očištěni Ježíšovou krví? V čem?

DVA CHERUBOVÉ

²¹Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a přioděl je. ²²I řekl Hospodin Bůh: „Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ navěky.“ ²³Proto jej Hospodin Bůh vyhnal ze zahrady v Edenu, aby obdělával zemi, z níž byl vzat. ²⁴Tak člověka zapudil. Východně od zahrady v Edenu usadil cheruby s míhajícími se plamenným mečem, aby střežili cestu ke stromu života. (Gn 3,21–24)

Osobní studium

Ještě předtím, než byli naši první rodiče vyhnáni ze zahrady, Bůh nabídl záchranu – zaslíbení Mesiáše (Gn 3,15). Potom postavil před branami Edenu symbol: dva cheruby s plamenným mečem. Nemělo by nám uniknout, že tento výjev připomíná příkrov schrány smlouvy, symbol Božího trůnu (Ex 25,18).

Co bylo úkolem cherubů (Gn 3,21–24)? Proč Bůh vydal zákaz zmíněný v těchto verších?

Přestože cherubové byli pověřeni, aby zabránili hříšníkům v přístupu ke stromu života (Gn 3,22), byli také symbolem naděje a zaslíbení, že jednoho dne se budou lidé moci do ráje vrátit. „Zahrada Eden zůstala na zemi ještě dlouho po tom, co byl člověk vyhnán z jejího příjemného prostředí. Avšak když bezbožnost lidí rozhodla o tom, že budou zahubeni potopou, ruka, která Eden založila, ho vzala ze země. Při konečné obnově, když zde bude ‚nové nebe a nová

země‘ (Zj 21,1), má být znovu založen v mnohem nádhernější podobě než na začátku.“ (PP 62; NUD 22)

Zajímavé je i znění verše Gn 3,24: Bible popisuje, že Bůh „usadil“ cheruby na východ od Edenu. Slovem „usadil“ je přeloženo hebrejské slovo *šakan*, které tvoří i kořen slova označujícího „stánek“ (viz Ex 25,9; Nu 3,26), kde přebývala Boží přítomnost mezi jeho lidem. Z tohoto slova vychází i výraz *šekina*, označující Boží přítomnost, který ale přímo v Bibli nenajdeme.

V Bibli jsou cherubové spojováni s Boží přítomností (viz 1Pa 13,6; Ž 80,2 a Iz 37,16), zejména s jeho trůnem, který je místem, kde je oslavováno Boží jméno. Všimněme si, že čtyřicet starších, kteří se nacházejí před Božím trůnem ve Zj 4 a 5, zpívá a chválí Boha. Připomínají jeho právo vládnout, protože je to on, kdo „stvořil všechno“ (Zj 4,11). To nám může pomoci pochopit scénu v trůnním sále a naše postavení hříšníků, kterým bylo odpuštěno naším Stvořitelem.

Aplikace

Jaká místa nebo situace ve tvém životě ti připomínají Boží přítomnost a jeho zaslíbení? Co můžeš udělat pro posílení své naděje a víry v to, že Bůh znovu obnoví ráj?

JAKO HOŘÍCÍ ŘEŘAVÉ UHLÍKY

“Viděl jsem, jak se přihnal bouřlivý vítr od severu, veliké mračno a šlehající oheň; okolo něho byla zář a uprostřed ohně jakýsi třpyt oslnivého vzácného kovu. ⁵Uprostřed něho bylo cosi podobného čtyřem bytostem, které se vzhledem podobaly člověku. [...] ¹³Svým vzhledem se ty bytosti podobaly hořícímu řeřavému uhlí. Vypadaly jako pochodně a oheň procházel mezi bytostmi a zářil, totiž z toho ohně šlehal blesk. ¹⁴A ty bytosti pobíhaly sem a tam, takže vypadaly jako blýskavice. (Ez 1,4.5.13.14)

Osobní studium

Cherubové, buď jako živé bytosti (Ez 10,8), nebo jejich zlaté symboly (Ez 25,18), se objevují v celém Starém zákoně. Často jsou zobrazováni, jak stojí bezprostředně vedle Božího trůnu a šíří jeho slávu i do vesmíru. Obraz cherubů byl také vetkán do látky na závěs před svatyní svatých (Ex 26,1). V knize Žalmů je nejvyšší Boží moc nad stvořením zobrazena poeticky: „Na cheruba usedl a letěl a vznášel se na perutích větru“ (Ž 18,11). Bůh přikázal, aby byl na schráně smlouvy příkrov, na kterém stáli dva cherubové z masivního zlata a křídly jej zakrývali (Ex 25,18–20).

Přečti si text Ez 1,4–14. Jaké podobnosti vidíš mezi touto pasáží a scénami zobrazenými v Iz 6,1–6 a ve Zj 4,1–11?

Ezechielovi je představena impozantní ukázka Boží moci. Celá scéna začíná zjištěním, že Boží vyvolený lid se nenachází v zaslíbené zemi, ale v babylónském zajetí. Když se Ezechiel soustředí na scénu před sebou,

zvedne oči vzhůru a vysoko nade vším vidí Boží trůn.

Všimněme si důležitých podobností s jinými viděními „trůnu“. Živé bytosti, které vidí Ezechiel, mají stejné tváře jako živé bytosti v Janově vidění: lev, orel, býk a člověk.

Záhadné bytosti se čtyřmi tvářemi nemají v úvodním Ezechielově popisu konkrétní pojmenování. Ale později, v jiné scéně z trůnního sálu (viz Ez 10,1–21), jsou označeni jako „cherubové“. V tomto vidění nacházíme i hořící uhlíky z Izajášova vidění o serafech. A podobné jsou i tváře bytostí zmiňovaných v Janově vidění.

Kdykoli vidíme Boží trůn – ať už v souvislosti se schránou smlouvy, která sloužila jako místo setkávání Hospodina s Mojžíšem (Ex 25,22), nebo ve vidění proroků – cherubové jsou tam přítomni vždy. Jsou úzce spjati s Božím trůnem. Všechny bytosti byly stvořeny tak, aby zrcadlily Boží slávu – ať už mluvíme o lidech stvořených k jeho obrazu, nebo o andělských bytostech, které se nacházejí hned vedle trůnu Hospodinovy slávy.

Aplikace

„Svatý, svatý, svatý Hospodin, Bůh všemohoucí...“ Může se člověk vůbec přiblížit svatosti, které je Ezechiel svědkem? Co ti tvá odpověď naznačuje o tom, jak nezbytně potřebujeme evangelium?

BŮH UPROSTŘED SVÉHO LIDU

¹²Město mělo mohutné a vysoké hradby, dvanáct bran strážných dvanácti anděly a na branách napsaná jména dvanácti pokolení synů Izraele. ¹³Tři brány byly na východ, tři brány na sever, tři brány na jih a tři brány na západ. (Zj 21,12.13)

Osobní studium

Izraelci putovali po poušti vedeni Boží přítomností nacházející se v oblaku ve dne a v ohnivém sloupu v noci. Vždy, když se oblak zastavil, postavili nejprve svatyni, a pak jednotlivé kmeny rozbily své tábory kolem ní – tři kmeny z každé světové strany. Boží sláva sestupovala do svatyně svatých a byla tak uprostřed svého lidu.

Na každé ze čtyř stran svatyně měl tábor jeden významný kmen. Jaké čtyři hlavní kmeny to byly podle Nu 2?

Nu 2,3 (východ):

Nu 2,10 (jih):

Nu 2,18 (západ):

Nu 2,25 (sever):

Všimněme si, že každý hlavní kmen vyvěsil prapor, který tento kmen symbolizoval. Přestože Písmo nepopisuje, co na nich bylo vyobrazeno, existuje zajímavá tradice, která vychází z charakteristik jednotlivých kmenů

zaznamenaných v Gn 49 a v Dt 33. Podle této tradice má každá ze světových stran svou tvář. „Podle rabínské tradice byla na Judově praporu postava lva, na Rubenově podobě člověka nebo lidské hlavy, na Efraimově byl býk a na Danově praporu byl orel. Čtyři živé bytosti spojené s popisem cherubů, jak je zaznamenal Ezechiel, byly představeny na těchto čtyřech praporech.“ (KEIL, Carl Friedrich and Franz Delitzsch, *Commentary on the Old Testament*, sv. 1. Peabody, MA: Hendrickson, 2011, s. 660)

Samozřejmě, neměli bychom se nechat unést tradicí, ale je minimálně zajímavé porovnat tuto starověkou tradici s biblickým popisem nového Jeruzaléma. Ukazuje se zde opravdu zajímavý vzor: na každé ze čtyř stran města jsou brány, každá představuje tři kmeny, tedy celkem dvanáct kmenů (Zj 21,12.13).

Podobnost popisů tábora Izraelců a nového Jeruzaléma podtrhuje jednu zásadní skutečnost: Bůh má v úmyslu „přitáhnout“ lidstvo blíže k sobě, ke svému trůnu. Kniha Zjevení nás učí, že „chrámem je Pán Bůh všemohoucí a Beránek“ (Zj 21,22).

Aplikace

Samozřejmě nežijeme v táboře na poušti. Jakým způsobem se dnes můžeme v našich životech přiblížit do Boží přítomnosti?

PÁD LUCIFERA

¹⁴Byl jsi zářivý cherub ochránce, k tomu jsem tě určil, pobýval jsi na svaté hoře Boží, procházel ses uprostřed ohnivých kamenů. [...] ¹⁷Pro tvou krásu se stalo tvé srdce domýšlivým, pro svou skvělost jsi zkazil svoji moudrost, svrhnu tě k zemi, dám tě za podívanou králům. (Ez 28,14,17)

¹²Jak jsi spadl z nebe, třpytivá hvězdo, jitřenky synu! Jak jsi sražen k zemi, zotročovateli pronárodů! ¹³A v srdci sis říkal: „Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy, zasednu na Hoře setkávání na nejzazším Severu. ¹⁴Vystoupím na posvátná návrší oblaků, s Nejvyšším se budu měřit.“ (Iz 14,12–14)

Osobní studium

Zdá se nepochopitelné, že Lucifer byl kdysi „zářivý cherub ochránce“ (Ez 28,14). Zaujímal vznešené postavení u Božího trůnu. Svou existencí mohl odhalovat celému vesmíru Boží slávu. Namísto toho začal uvažovat o své vlastní slávě, ne o slávě svého Stvořitele. Začal si namýšlet, že se mu nedostává úcty, která mu náleží.

Přečti si Ez 28,11–17 a Iz 14,12–14. Co vedlo k Luciferovu pádu? Porovnej tyto pasáže se Zj 14,1–12. Porovnej kontrast mezi Luciferovým pádem a vysokým postavením lidstva v Kristu. Jak nám tento rozdíl může pomoci pochopit, co se odehrává ve Zjevení 14?

Všimněme si, že zatímco Lucifer byl svržen z hory Boží, tak ti, kteří jsou vykoupeni, stojí na hoře Sión s Beránkem Božím. U Ezechiela se dozvídáme, že podobně jako první lidé, i Lucifer byl v Boží zahradě, v Edenu (Ez 28,13). Ale na rozdíl od satanova osudu se lidstvo vrací díky Kristu znovu do ráje (viz Zj 22,1–3).

V této souvislosti je velmi poučný následující citát: „Nebe zvítězí. Prázdna místa, která v nebi vznikla pádem satana a jeho andělů, budou zaplněna těmi, které vykoupil Pán.“ (RH, 29. května 1900)

Vykoupení jsou v nebi jen díky evangeliu. Ve skutečnosti se téma evangelia objevuje v trůnním sále ve Zj 4 a 5. Andělé zpívají novou píseň: „Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečeti, protože jsi byl obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras a učinil je královským kněžstvem našeho Boha; a ujmou se vlády nad zemí“ (Zj 5,9,10). Jak nádherný obraz evangelia, Ježíšovy smrti pro vykoupení lidstva!

Všimni si také, jak jazyk tohoto popisu připomíná poselství prvního anděla, podle kterého jsme povoláni kázat „věčné evangelium... obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu“ (Zj 14,6). Jak úžasné znázornění toho, co Kristus učinil pro svět. V celých dějinách země neexistuje lidská bytost, za kterou by Kristus nezemřel. Potřebují se o tom jen dozvědět a rozhodnout se to přijmout.

Aplikace

Co můžeme jako církev a jako jednotlivci udělat pro to, abychom lidem dali vědět, co pro ně Kristus vykonal?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečtěte si část 42. kapitoly „Vítězství lásky“ z knihy *Velké drama věků* (GC 669–671.676–678; VDV 431–433.435–437).

Satan, kdysi „zářivý cherub ochránce“, se snažil zničit důvěru v Boží trůn. Bůh dovolil padlým andělům pokračovat v jejich vzpouře a tím celému vesmíru ukázal hloubku zkaženosti, která pochází ze sebevyvyšování. Satanovi se podařilo svést lidské pokolení, aby se připojilo k jeho vzpouře proti Bohu. Kristus ho však zcela porazil na kříži. Tím lidstvu zajistil místo, na kterém kdysi byli andělé, kteří později Boha odmítli. Hříšníci v Kristu veřejně popírají Luciferova tvrzení. Závěrečné události jsou v jistém slova smyslu ještě větším zjevením Boží dobroty a lásky než před Luciferovým pádem. Bůh nikdy nenařídil, aby povstalo zlo – a znovu zdůrazňujeme, že zlo je tragédií s věčnými následky. Když se však zlo ve stvoření objevilo, Boží dobrota a láska se projevíly tak, jak by se jinak nikdy neprojevíly.

„Kristus pohlédne na vykopené, kteří budou proměněni k jeho obrazu; všichni ponесou ve svém srdci dokonalou pečeť Božího obrazu, všichni budou zrcadlit podobu Krále. Uvidí v nich výsledek svého úsilí, a to mu bude zadostiučiněním. Poté hlasem, který uslyší shromážděné zástupy spravedlivých i bezbožných, pronese slova: ‚Pohledte, tyto jsem vykoupil svou krví! Pro ně jsem trpěl, pro ně jsem zemřel, aby mohli být věčně se mnou.‘ Od shromážděných kolem trůnu, oděných v bílá roucha, se vzhůru ponесе chvalozpěv: ‚Hoden je Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení.‘ (Zj 5,12).“ (GC 671; VDV 432.433)

Otázky k rozhovoru

1. Představte si, že stojíme před Bohem s každým hříchem, každou chybou charakteru, každým nesprávným činem, každou nesprávnou myšlenkou a každým špatným motivem – vše je před ním zcela odkryto. Co bychom si oprávněně a spravedlivě zasloužili? Co je tedy naší jedinou nadějí? Proč je tak důležité, aby nás u soudu přikrývala „Boží spravedlnost skrze víru v Ježíše Krista pro všechny, kdo věří“ (Ř 3,22)? Proč potřebujeme evangelium?
2. Ukázali jsme si, že Jan Křtitel sehrál úlohu „serafa“ – svíce, která hořela a svítila (viz J 5,35). Byl předchůdcem Krista a ohlašoval první zjevení Mesiáše. V čem má Boží lid posledních dní podobnou prorockou roli?